

τῶν σπόγγων ἐν Ὑδρᾷ, ἐξ ἧς τοσαῦτα ἀπεκομίσθησαν ὠφέλη.

Μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀρχαίας Ῥώμης δύναται τις νὰ εὐ-
ρη φυσιογνωμίαν ἐφάμιλλον καὶ παράλληλον τῇ τοῦ Θεοδώρου Ν.
Γκίκα· ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου Γκίκα νομίζει τις ὅτι
διαβλέπει τὸν Ὑπατὸν Παπίριον, ὅστις, καθ' ἣν ὥραν ὁ Βρέννος
ἐλεηλάτει τὴν Ῥώμην, δὲν ἐδίστασε νὰ πλήξῃ διὰ τῆς ἐλεφαν-
τίνης αὐτοῦ ράβδου τὸν θρασὺν ἐκεῖνον Γαλάτην στρατιώτην,
ὅστις ἀσεβῶς ἐτόλμησε νὰ ψύσῃ τὴν λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα.

Ὁ Θεόδωρος Ν. Γκίκας νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ναυ-
πλιέως εὐπατρίδου καὶ Γερουσιαστοῦ Γεωργίου Μ. Ἀντωνοπού-
λου Ἑλένην εἰς γενικὴν παρεῖχε τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐν Ὑδρᾷ
καὶ ἐν Ἀθήναις φιλοξενίαν· πάντες, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου πολίτου,
ἐκτάκτου καὶ προθύμου ἐτύγχανον περιποιήσεως καὶ ξενίας ἐν τῷ
εὐδαίμονι καὶ ἀβραμιαίῳ ἐκεῖνῳ οἴκῳ· ἐκεῖ δεῖπνα δαψιλῇ, συμ-
πόσια καὶ διασκεδάσεις ἐν ἑλληνοπρεπεῖ καθαρῶς ἀνατροφῇ καὶ
ἀγνότητι, ἐκεῖ ἐπὶ σειρὰν δεκάδων ἐνιαυτῶν μέχρι τῶν τελευ-
ταίων ἡμερῶν πολιτευόμενοι καὶ ἄστοι καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχεν
ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία εἰλικρινῇ καὶ ἀπροσποίητον εὕρισκον ὑπο-
δοχὴν καὶ ἀναψυχὴν.

Οὕτως ἐναρέτως καὶ ὀλβίως διῆλθε τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον ὁ
ἀειμνήστos Θεόδωρος Ν. Γκίκας· θανὼν δ' ἐν εἰρήνῃ τῇ 28ῃ Φε-
βρουαρίου 1900 ἀγαθὴν καὶ ἀγῆρω καταλείπει τὴν μνήμην παρά
τε τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτοῦ, τοῖς συμπολίταις καὶ φίλοις καὶ παντὶ
τῷ γνωρίσαντι αὐτόν.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Θεοδώρου Ν. Γκίκα δύναται τις ἐπιτυ-
χῶς ν' ἀναφωνήσῃ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Σειράχ:

«Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ζῇ εἰς
γενεὰς γενεῶν».

Ἐν Φαλήρῳ, Ἰούνιος τοῦ 1900.

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

Ἡ ζηλοτυπία

Ἡ ζηλοτυπία, ὅταν δὲν κολακεύῃ τὴν γυναῖκα, τὴν προσβάλλει.